

# סניגוריה מזורדי

זכו בכפיד רומאית. השבוע נתקלו בוילון. רינה קסטלנובו, מזה תשע שנים צלמת של סוכנות הידיעות הצרפתית סיפ'א, הנשואה לצלם של רויטרס: "ועוננו שלח לנו רמוזים שהובנו רק מאוחר יותר. בשבוע הראשון שלו כבית-המישפט המחוזי הוא הושיט כף

**ל מילחמה בין ועוננו והתיקשור** רת לבין המיסד נוספו השבוע ארבעה כלי-נשק חרישים: וילון לבן, שק בהיר, מיטריה אדומה וסולמות מתכת קטנטנים. הצלמים, המסקרים את תולדות מעי צרו של ועוננו, הביאו עימם סולמות קטנים. כמו הצלייניות היווניות הדי



**הצלמים הזרים והמקומיים. שמאחוריהם** הרבה שעות של ציפיה לוועוננו. המתנינו השבוע לצאתו מבית-המישפט במשך שעה וחצי, ולבסוף לא ראו דבר.



**האנארכיסטים** ארבע צעירות מהחוג האנארכיסטי באוניברסיטה העברית סתמו את פיותיהן בצעיפים, רמז לסתימת-פיות. הן היו האירוע היחיד בשעת הציפיה.

קנות, הסחובות איתן כיסאות ועזרים, משכו אחריהם הצלמים את הסולמות. רוצים — מעמידים את הסולם, מטפסים לראשו, מחפשים זווית-צילום הוגנת. רוצים — מעמידים את הסולם על הכתפיים, אישם בין המצלמות, ורצים מייד הלאה.

המיסד, מצידו, כיסה את מכונתו של ועוננו בוילון לבן, מעוטר בפרחים צהובים. איש לא ראה דבר. לא כבואו ולא בצאתו. בחצר בית-המישפט הוסיף תר גופו הצננים של ועוננו כבד של שק לבן. את פניו הסתירה מיטריה אדומה. הייבים להודות, כמוכון, כי בסיבוב זה של המאבק ניצחה עריפת-היכוח של המיסד את מוחו המתוחכם של ועוננו ואת כישרונותיהם הספורי-טיביים של הצלמים. והם אכן יודעים זאת. מכל העולם נקבצו ובאו כדי לזכות בפלה של ועי-נונו. לפני שלושה שבועות קיבלו בחטף את פניו ואת זקנו. לפני שבוע

משום עבירה על חוק זה. לא היה בכך גם עבירה הידועה בשם "שחרור כחירות", מכיוון שעבירה זו מתייחסת לנבחר המציע שוחד לבוחרים. בעבירה של "שחרור-כחירות" הורשע עד היום רק שמואל פלאטו-שרון, שנתן לבר חרים הבטחות שונות כדי שיבחרו בו. מאידך, מתן כסף לאיש-מרות, או נציג-השילטון, יכול לעיתים להתפרש כעבירת שוחד רגילה. זהו המצב כאשר אדם נתן כסף לשוטר, כדי שיבטל רוח-התנועה שהגיש נגדו, או בעל-חנות המשלם כסף לפקח כדי שיעלים עין משעות פתיחה בלתי-חוקיות של החד-נות. בתי-המישפט ראו גם בדברים נר-ספים מתוך-שחרור. בתי-המישפט הר-חיקו לכת ופירשו מתנות לחתונה או לחגים שנותן אורח לפקיד, שהוא זקוק לו, כמתן שוחד, גם אם בעת מתן המתנה לא התכוון הנותן לטובת-הנאה מיידית ספציפית. בתי-המישפט קור-אים לשוחד כזה, "שלת לחמך על פני המים". על פי הלכה זו, יתכן שאפשר לראות את אסיפת-הבחירות שערך מיכאל רקל, שהיה אז עוזרו של שר-החקלאות והממונה על ההתנחלויות בגדה, כאסיפה שזומנה לשם מתן שוחד לליכוד. **מצאא ימצא.** דקל הזמין, סמוך לבחירות של 1984, את היוזמים וסוחר-י הקרקעות בגדה, לכל המזומנים לאותו אירוע היה מכנה משותף: כולם היו

## במדינה

(המשך מעמוד 5)

שבו מסיימת תקופת הימים הקצרים והולכים, והימים מתחילים להתארך. בתרבויות פרימיטיביות, שהיו חדרות באמונות טפלות, זה היה אכן מקור להתפרצות של שימחה. כל זה ביחד — חג של אור, חג של חרות, חג אוניברסלי וחג לאומי, חג דתי וחג של חופש-ידי — הוא חגי-החנוכה. זה עושרו. אך לא זאת למדו תלמידי ישראל בבתי-הספר שלהם, ולא על כך דובר השבוע בכלי-התיקשורת הממלכתיים.

### ארץ ושמה ניקאראוה

**הטלוויזיה הישראלית הראתה השבוע לציבור מה גודל הפשע שבאספקת נשק וכסף לחבורה של רוצחים, שבייחור**

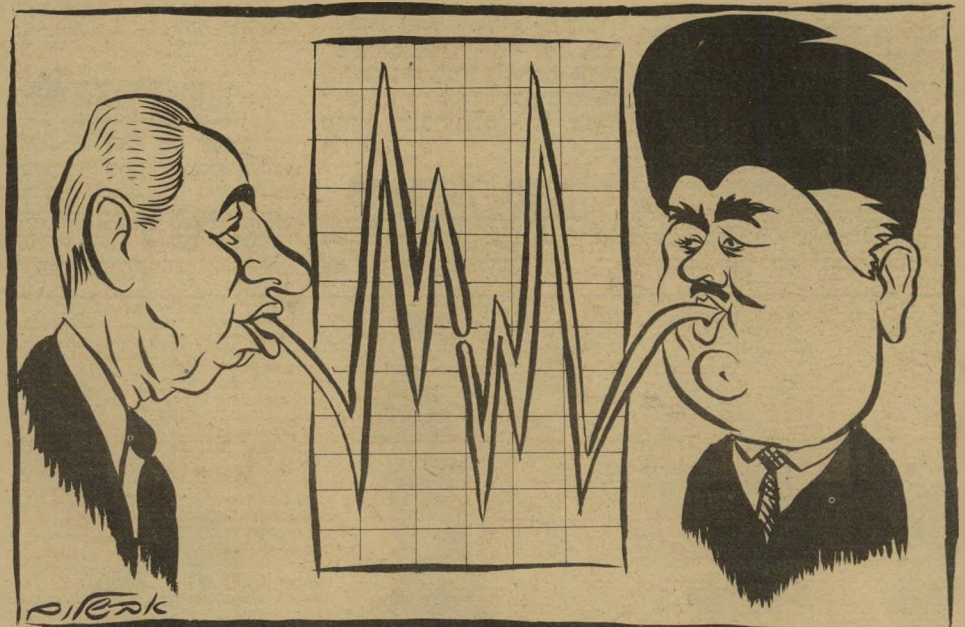
השבוע עשתה גותה הטלוויזיה הישראלית מעשה גדול. היא הקרינה סרט על ניקאראוה (ראה שידור). היה זה סרט לימודי לכל. אפשר היה ללמוד ממנו שבני הארץ עצמם קוראים לה "ניקאראוה". אך ישראלי יכול ללמוד ממנו הרבה יותר. הוא יכול היה ללמוד מי היה אנאסטאסיו סומוסה, האיש שתואר בישראל כגדול הידיים של המדינה, ושישראל סיפקה לו בגלוי נשק למכירה.

### מיפלגות

#### נבול דק מאוד

**ראשיהממשלה העיד תרומות לליכוד — תלוי מה היתה מטרת התרומים**

סניגורו של שמואל עינב, עורך-



### הבורסה

הדין רץ שיינמן, השיג הישג גדול. הוא הצליח להוציא מפיו של ראשי-הממשלה כי היה רואה בעין יפה תרומות לליכוד מסוחר-הקרקעות בגדה, ערב הבחירות של שנת 1984.

ראשיהממשלה אישר כי מתן תרומות כאלה למפלגות, אפילו עלי-ידי אורחים שיש להם אינטרס ממשי בטובות-הנאה מהשילטון, הן תרומות לגיטימיות.

זו בריוק היתה מטרת הסניגור. אם גם ראשיהממשלה רואה בכך נורמה, אייפאשר להאשים את שמואל עינב, או מי מחבריו, סוחר-הקרקעות, כמתן שוחד לליכוד. זו אולי נורמה פסולה, אבל איננה מגיעה עד כדי שוחד.

**להם על פני המים.** שמואל עינב נאשם בכך שנתן לאבי צור, שהיה אז נציג הליכוד שהיה בשילטון, סכום נכבד כשוחד. הסניגור מתכוון להוכיח כי לא היה בכך משום שוחד, אלא תרומה רגילה בעת בחירות. החוק אינו אוסר על אורח לתרום למפלגה כלשהי כאוות-נפשו. חוק מימון המפלגות אוסר רק על תא-גידים לתרום כסף לסיעות בתקופת-בחירות. על כן לא היה במתן תרומות מצד עינב לליכוד לקראת הבחירות

בעיני בני ארצו. סומוסה היה רודן, רבי-טכנים, רבי-עניינים, שששתל על ידי האמריקאים כדי לשמור על האינטרסים של כמה חברות-ענק נצרניות, ושהשאר אחריו ארץ מרוי-ששת, עניה מרודה.

הסאנדיניסטים, שהפילו אותו בהת-קוממות לאומית מוויינת, הם ברובם אידיאליסטים צעירים, אף שהיה זה סרט-תעמולה, לא הסתירו בו הסאני-דיניסטים שהם עושים שגיאות. אין לנו נסיון, הסביר מרדך חקלאי צעיר, בן-עשרים, "אנחנו עושים הרבה שגיי-אות. אך זה עדיף על הכנסת חברות זרות בעלות-נסיון. זהו מחיר העצי-מאות". הוא דיבר כחלוץ בקיבוץ בשנות השלושים.

הסאנדיניסטים מנסים להביא קיד-מה לכפרים, החיים ברמת-מיחה פרי-מיטיבית ביותר, לשפר את החקלאות, להקים מירפאות ובתי-ספר להמונים. רבים מהם הם בני-עשרים, שנשארו בארץ כאשר הוריהם הסתלקו יחד עם סומוסה וכנופיייתו. **להתעלל בארץ רחוקה.** כנגד הנסיון הזה קמו הקונטרס, שכירי-החרב כל ארצות-הברית. הסרט מתאר אותם בצורה הפשוטה ביותר, כפי שבני-הכפרים רואים אותם: שכירי-